

1. ראש מועצת עיריית עזון, מר _____ חסין

2. ראש מועצת הכפר נבי אליאס, מר _____
רדואן _____

3. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

העותרים

באמצעות עו"ד מיכאל ספרד ו/או שלומי זכריה ו/או
נטלי רוזן ו/או נטע פטריק מרח' אחד העם 49, תל-אביב
66883 ; טל: 03.6206947/8/9 פקס': 03.6206950

-- נ ג ד --

1. ממשלת ישראל

2. המפקד הצבאי בגדה המערבית

המשיבים

באמצעות ב"כ עו"ד מפרקליטות המדינה, משרד
המשפטים, רח' סלאח א-דין, ירושלים

בקשה למתן צו על פי פקודת בזיון בית משפט

העותרים יבקשו מבית המשפט הנכבד לעשות שימוש בסמכותו לפי סעיף 16(1) לפקודת בזיון בית המשפט, ולאכוף בקנס ו/או במאסר על המשיבים את הצו המוחלט שהוצא בעתירה זו לפני למעלה משנתיים ימים, ביום 15.6.2006, וזאת מהטעמים שיובאו להלן:

א. העתירה ופסק הדין בה

1. עניינה של עתירה זו היה מקטע בגדר ההפרדה שהוקם על אדמות הכפרים עזון ונבי אליאס (להלן: "הכפרים"), במטרה להקיף ממזרח ומדרום את ההתנחלות צופין.

2. ביום 15.6.2006, לפני למעלה משנתיים ושלושה חודשים, פסק בית המשפט הגבוה לצדק מפי הרכב בראשות נשיא בית המשפט העליון (בדימו'), כב' השופט אהרון ברק, כב' השופטת (כתארה אז) דורית בייניש וכב' השופטת איילה פרוקצ'יה, כי תוואי גדר ההפרדה באיזור הכפרים הפלסטינים נשוא העתירה בטל.

3. אורכו של החלק המזרחי של התוואי הוא באורך חמישה קילומטרים, והוא "כולא" בינו ובין גבול הגדה המערבית שטח העולה על 1,000 דונמים, רובו אדמות פלסטיניות פרטיות. המשיבים השיבו לצו על תנאי שהוצא בעתירה, כי הם "מסכימים" להזזת התוואי כך ששטח זה יוותר מצידו המזרחי של גדר ההפרדה.

4. בעקבות "הסכמה" זו, אשר באה בעקבות העתירה שהוגשה על ידי העותרים והעובדות הקשות שנחשפו במהלך הדיונים בה, הורה בית המשפט הגבוה לצדק הורה לפיכך כך:

"6. לנוכח עמדתם זו של המשיבים, אנו מחליטים לקבל את העתירה ולהפוך את הצו-על-תנאי למוחלט. אנו קובעים כי תוואי גדר ההפרדה בקטע המזרחי אינו כדן, ואנו מכריזים בזאת על בטלותו. על-פי בקשת המדינה, אנו משעים את הכרזת הבטלות עד ששה חודשים לאחר השלמת בנייתו של התוואי החדש. יש לנקוט בכל הצעדים הדרושים כדי שתקופת ההשעיה תהיה קצרה ככל האפשר. כמובן, אין בדברים אלה כדי להביע כל עמדה אשר לחוקיותו של התוואי החדש אותו שוקלים המשיבים, או כדי להביע עמדה בעתירות אחרות הנוגעות לתוואי הגדר בקטע הצפוני או הדרומי (ראו למשל בג"ץ 10905/05 ראש עיריית ג'יוס נ' ראש הממשלה). (הדגשות הוספו, מ"ס, ש"ז).

העתק מפסק הדין בעתירה מצ"ב לבקשה זו ומסומן כנספח א'.

5. עוד מצא בית המשפט לנכון לציין את העובדה כי המסכת העובדתית אשר הוצגה בפניו בפתיחתם של ההליכים הנוגעים לעתירה הייתה מטעה ולא שלמה וגרמה למתן פסק-דין שגוי. בית המשפט ראה בחומרה את העובדה כי נעשה שימוש במונח "ביטחון" כדי להצדיק את התוואי נשוא העתירה, למרות שהסיבה לתוואי, כפי שהתברר בתיק זה, הייתה תכנית מתאר להרחבת ההתנחלות צופין, תכנית אשר טרם ניתן לה תוקף!!!

6. בית המשפט קבע לעניין זה את הדברים החמורים הבאים:

"7. בעתירה שלפנינו התגלתה תופעה חמורה. לא הוצגה בפני בית המשפט העליון בעתירה הראשונה התמונה בשלמותה. בית המשפט דחה את העתירה הראשונה על בסיס מידע שרק בחלקו היה מבוסס. יפה עשתה הפרקליטות, כי משונדע לה על השיקול בדבר תכנית 149/5 הודיעה על כך

לבית המשפט, ויפה עשו המשיבים כי על רקע זה – ולנוכח פסק דינונו בפרשת אלפי מנשה – שינו את תוואי הגדר מיוזמתם שלהם. עם זאת, העתירה שלפנינו מצביעה על אירוע שאין להשלים עימו, לפיו המידע שסופק לבית המשפט לא שיקף את מלוא השיקולים שעמדו לנגד עיניהם של מקבלי ההחלטות. כתוצאה מכך נדחתה עתירה, שגם המשיב מסכים כיום שצריך היה לקבלה. הוסברו לנו הנסיבות המיוחדות אשר במסגרתן פעלו אנשי הביטחון, ואשר הביאו לתקלה. מקווים אנו כי הדבר לא יישנה. " (הדגשות הוספו, מ"ס, ש"ז).

ב. השתלשלות הדברים לאחר מתן פסק הדין

7. בעקבות פסק הדין תוכנן תוואי חדש על ידי המשיבים, בעקבותיו הוצא צו תפיסה מעודכן, צו תפיסה 9/07/ת' (להלן: "צו התפיסה החדש"). צו התפיסה הוצא בחודש מארס 2007, היינו לפני כשנה וחצי !!!

צו התפיסה המחודש והמכתב הנלווה אליו מצ"ב לבקשה זו ומסומן כנספח ב'.

8. התנגדות מטעם העותרים לצו תפיסה החדש הוגשה למשיבים על ידי הח"מ ביום 18.3.2007. התנגדות זו נדחתה לאחר כארבעה חודשים, בתאריך 8.7.2007.

העתק מההתנגדות ומהתייחסות המשיבים להתנגדות מצ"ב לבקשה זו ומסומנת כנספחים ג' ו-ד' בהתאמה.

9. העותרים החליטו שלא לעתור כנגד צו התפיסה החדש והתוואי החדש שתוכנן בעקבותיו. במכתבם אל נציג המשיבים מיום 5.8.2007 (קרי, לפני למעלה משלושה-עשר חודשים), נמסרה הודעה על כך למשיבים, יחד עם הדרישה להתחיל בעבודות להקמת התוואי החדש ללא דיחוי, וזאת על מנת להביא לסילוקה של הגדר בתוואי הנוכחי שלה, תוואי אשר לכל הדעות הוא פוגעני ובלתי מידתי בעליל, יחד עם היותו בלתי חוקי כפי שנקבע על ידי בית המשפט. כאמור, פנייה זו נעשתה לפני למעלה משנה.

העתק ממכתב הח"מ אל המשיבים מיום 5.8.2008 מצ"ב ומסומן כנספח ה'.

10. בתאריך 31.3.2008, כשמונה חודשים לאחר דרישת הח"מ להתחלת העבודות וכמעט שנתיים לאחר מתן פסק הדין בעתירה, פנתה עו"ד נטלי רוזן ממשרד הח"מ אל המשיבים, וביקשה לדעת מדוע חרף הזמן הרב שחלף, טרם התחילו המשיבים בעבודות, זאת על אף שצו התפיסה ותכנון התוואי אשר עוצבו בעקבותיו קיימים כבר למעלה משנה.

העתק ממכתב עו"ד רוזן אל המשיבים מיום 31.3.2008 מצ"ב ומסומנת **כנספח ו'**.

11. כחודש וחצי לאחר שליחת המכתב, התכבדו המשיבים להשיב לפניית עו"ד רוזן. בתאריך 11.5.2008, השיבה רס"ן לימור בן-חמו, כי "לאחרונה הוקצה תקציב לתיקון תוואי גדר הביטחון באיזור שבנדון". עוד הוסיפה רס"ן בן-חמו, כי העבודות צפויות להתחיל בחודש אוגוסט 2008, לאחר השלמת התכנון ההנדסי המפורט וההתקשרות עם הקבלן המבצע.

העתק מכתבה של רס"ן לימור בן-חמו מיום 11.5.2008 מצ"ב ומסומן **כנספח ז'**.

12. העותרים יבקשו להעיר בנקודה זו כי ברור למעלה מכל ספק כי גרירת הרגליים ומשיכת ההליכים התכנוניים והביצועיים של הקמת גדר ההפרדה בתוואי החדש אינה עומדת בתנאי שהציב בית המשפט כי על "**תקופה זו להיות קצרה ככל האפשר**". עוד במהלך הדיונים שהתקיימו בעתירה בשנת 2006, טענו המשיבים כי ברשותם חלופה אחרת לתוואי הקיים. לא ברור לעותרים מדוע לקח כל כך הרבה זמן לתכנן את התוואי מחדש ולהוציא את צווי התפיסה המחודשים רק בחודש מארס 2007, תשעה חודשים לאחר פסק הדין. לא ברור לעותרים מדוע לקח שנה מרגע שנודע למשיבים כי לא תוגש עתירה כנגד התוואי ועד שהתחילו לנסות ולאתר מקור תקציבי לבניית הגדר בתוואי החדש, ואף הגדילו לעשות ועוד לא התקשרו עם גורמי הביצוע של התוואי. ובל נשכח, שכל אותו זמן מוצב על קרקעות העותרים ותושבים פלסטיניים אחרים תוואי הגדר הישן-הנוכח, תוואי אשר מקשה על גישתם לאדמות ובית המשפט הנכבד כבר קבע כי הוא אינו חוקי כלל, ונקבע משיקולים זרים ובלתי חוקיים!

13. כחודש לאחר קבלת מכתבה של רס"ן בן-חמו, עם תחילתו של חודש אוגוסט (כזכור, המועד המיועד להתחלת העבודות), נעשתה פנייה נוספת מטעם משרד הח"מ אל המשיבים, על מנת לברר מדוע זה העבודות לא החלו.

מכתבה של עו"ד נטלי רוזן אל נציגת המשיבים מיום 6.8.2008 מצ"ב ומסומן **כנספח ח'**.

14. פנייה זו לא זכתה להתייחסות כלשהיא מצד המשיבים. חודש לאחר מכן, בתחילת חודש ספטמבר, משנתחוור לעותרים כי לא נעשה קצה-קצהו של צעד על מנת להתחיל לבצע את העבודות בשטח ולבנות את התוואי החדש על מנת שיוכלו המשיבים לפרק את התוואי הנוכחי, והכל בהתאם לפסיקת בית המשפט הנכבד בעתירה דנא, פנה הח"מ פעם נוספת אל המשיבים, בדרישה להתחיל בעבודות הבנייה של התוואי החדש.

מכתב הח"מ מיום 11.9.2008 אל המשיבים מצ"ב ומסומן **כנספח ט'**.

15. נכון לכתיבת שורות אלו, גם פנייה זו לא נענתה ולא זכתה להתייחסות מצידם של המשיבים. מיותר לציין, כי נכון לכתיבת בקשה זו לא נעשה דבר בשטח לקראת התחלת העבודות.

ג. הבקשה על פי פקודת ביזיון בית המשפט

17. כאמור, מזה למעלה משנתיים ימים שוכב לו פסק דינו של בית המשפט הנכבד במרתפי המשיבים, כאבן שאין לה הופכין, או צורך או חשיבות בעיני המשיבים. משיבים אלו, אשר ניסו להטעות בעבר את בית המשפט באומנם ובהצהירם דברים שאינם אמת בנוגע למהותו ולצרכי הביטחון העומדים בבסיסו של תוואי הגדר כפי שנקבע בשטח, ממשיכים להמעיט בחשיבות ובהקף הפגיעה בעותרים, ונוטלים לעצמם חירות בלתי נתפסת באשר להגדרת פרק הזמן הנדרש עד לפירוק התוואי בעתירה, אליו כיוון בית המשפט באומרו כי יש לשאוף שתקופה זו תהיה קצרה ככל האפשר. לדידם של המשיבים – כך נראה – פרק זמן של שנתיים ושלושה חודשים הוא פרק זמן "סביר" "ראוי" או אולי מהווה "תקופה קצרה".

18. איננו יודעים מהיכן שאבו המשיבים את העוז לנהוג בפסק-דינו של בית המשפט הנכבד כאילו היה אבק חסר כל משקל. המדובר, ואין כל דרך לפרש זאת אחרת, בהחלטה המבזה את פסק-דינו של בית המשפט הנכבד מתוך אמונה, כנראה, ששופטיו לא ייחלצו בפעם השניה לעזרת חקלאי הכפרים עזון ונבי אליאס, ויורו על השבת אדמותיהם אליהם.

19. רבות דובר על חשיבותו של שלטון החוק ועל חשיבות קיומם של פסקי דין, כסלע קיומנו כחברה דמוקרטית קיימת. אקסיומה דמוקרטית זו נכונה על אחת כמה וכמה, היכן שמדובר בקיום פסקי דין שהוצאו כנגד אחת מרשויות השלטון. עמד על כך בית המשפט הנכבד זה לא מכבר, בפסק הדין בעניין בג"ץ 4805/07, המרכז לפלורליזם יהודי - התנועה ליהדות מתקדמת בישראל נ' משרד החינוך ואח', תק-על 2008(3), 1402 [2008]:

"מושכלות יסוד של שלטון החוק הן, כי "משניתן פסק דין חובה לקיימו כלשונו וכרוחו" (דברי הנשיא שמגר בבג"ץ 5711/91 פוז נ' יו"ר הכנסת, פ"ד מו(1) 299, 308 (1991)). חובת הציות לפסקי דין וכיבודם נימנים על תנאי היסוד עליהם מושתת משטר חוק במדינה דמוקרטית. חובה זו "עולה מן הדין, והיא ביטוי להכרח להסדיר חייה של חברה לפי נורמות בסיסיות המאפשרות קיומה של מסגרת מאורגנת בה שולט החוק" (שם). בלא ציות לפסקי דין של בתי המשפט, מתערער עקרונ שלטון החוק והמשפט, והסדר החברתי מתפורר. איש הישר בעיניו יעשה, והמרחק בין שלטון המשפט לאנרכיה הוא כחוט השערה."

(שם), פסקה 34 לפסק דינה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה; הדגשות הוספו, מ"ס, ש"ז).

20. וככל שהדבר נוגע לחשיבות העליונה והחשובה שבעתיים של קיום פסקי דין על ידי רשויות המדינה, המשיכה וקבעה כב' השופטת פרוקצ'יה את הדברים באים, אשר יפים גם לענייננו דכאן. בשל חשיבות הדברים נביא אותם במלואם:

"אי כיבוד פסק דין של בית משפט על-ידי אזרח הוא גילוי חמור של פגיעה בשלטון החוק. חמור מכך שבעתיים הוא אי כיבודו של פסק-דין על-ידי רשות מרשויות השלטון. אכן, "החובה לכבד פסק דין של ערכאה מוסמכת, החלה על כל אדם, חלה ביתר שאת על רשויות השלטון" (הנחיה 6.1003 להנחיות היועץ המשפטי לממשלה (מיום 15.6.03)). הימנעות רשות שלטונית מציות לפסק-דין של ערכאה שיפוטית הינה מן החמורות ומן המדאיגות שבסכנות האורבות לשלטון החוק במדינה דמוקרטית (א' רובינשטיין וב' מדינה, המשפט החוקתי של מדינת ישראל, (כרך א', עקרונות יסוד, תשס"ה), עמ' 271-274). העיקרון המהותי של שלטון החוק בנוי על התודעה כי השלטון עצמו, ככל אזרח, כפוף לחוק ואינו מורם מעליו. "שלטון החוק במובנו הפורמאלי משמעו, שכל הגורמים במדינה, בין הפרטים כיחידים וכהתאגדויות, ובין זרועות המדינה, חייבים לפעול על פי החוק, ופעולה בניגוד לחוק צריכה להיתקל בסנקציה המאורגנת של החברה" (דברי השופט ברק בבג"ץ 428/86 ברזילי נ' ממשלת ישראל, פ"ד מ(3) 505, 621 (1986)). מדינה שבה רשות שלטונית נוטלת את החוק לידיה - ברצותה, מקיימת צו שיפוטי שניתן נגדה, וברצותה מתעלמת ממנו, היא מדינה שזרעים בה זרעי פורענות ואנרכיה, ומתפתחת בה תרבות מסוכנת של שלטון כח ושרירות. רשות שלטונית היא נאמן הציבור, אשר "משלה אין לה ולא כלום" (בג"ץ 142/70 שפירא נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין, פ"ד כה(1) 325, 331 (1971)). ככזו, היא אמורה לשמש אות ומופת לכיבוד החוק ושלטון החוק. עיני הציבור נשואות לרשויות השלטון ולנושאי המשרה בהן. כיבוד ערכי החוק והמשפט, ופיתוח מסורת של הגנה על ערכי שלטון החוק מושפעים מהתנהגותם. אי קיום הדין, ואי ציות לפסקי דין על ידי רשות שלטונית טומנים בחובם פגיעה ערכית עמוקה לא רק בתשתית הפורמלית של סדרי השלטון והמשטר, אלא גם בליבה של המסורת ותרבות השלטון הראויה, המשמשים דוגמא ומופת להתנהגות הראויה של הפרט בחברה. בפרשה אחת, בה נמנעה המדינה מלקיים פסק דין במועד שנקבע לכך, נאמרו הדברים הבאים, המתאימים גם לענייננו:

"מציאות זו של אי קיום פסק הדין במהלך תקופה של 7 חודשים, היא מציאות קשה במדינת חוק, כאשר המדינה, המופקדת על שמירה על שלטון החוק, היא עצמה שותפה לאי כיבוד הדין וההלכה הפסוקה.

[...]

מעבר להיבט הסבל המתמשך של העופות, תופעת אי כיבוד פסק הדין על-ידי הרשות הציבורית היא, כשלעצמה, ראויה לביקורת קשה, לנוכח הסטייה שהיא מבטאת מהליכי ממשל תקינים, ומנורמות חוקתיות בסיסיות הטמונות בבסיסו של ההליך הדמוקרטי.

רשויות אכיפת החוק לא פעלו בדרך ראויה ליישם במועד הקובע את קביעותיו האופרטיביות של פסק הדין. גם אם הקדישו זמן לבחינת שיטות חלופיות לפיטום, ובתום לב סברו כי אפשר יהיה למצוא שיטה שתענה לאמות המידה שנקבעו בפסק הדין, הזמן והמועדים לכך לא היו נתונים בידיהם. הם הוכתבו על-ידי פסק הדין, והיתה חובה לקיימם כלשונם (השווה בג"ץ 551/99 שקם בע"מ נ' מנהל המכס והמע"מ, פד"י נד(1) 112, 125; בג"ץ 53/96 תשלובת ח. אלוני בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר, פד"י נב(2) 1, 9-19; בג"ץ 3782/95 עמותת "בצדק" נ' ממשלת ישראל, פד"י מט(5) 362, 364). כבר נאמר לא אחת, כי הפרת צווים של בית המשפט אינה מסתכמת באינטרס המוגן שעליו מושתת פסק הדין בלבד."

(שם, פסקה 35 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה; הדגשות הוספו, מ"ס, ש"ז).

21. ובמה דברים אמורים? פסק הדין שניתן בעתירה בחודש יוני 2006 קבע את שהיה ידוע לכל, ואף לא הוכחש בסופו של דבר על ידי המשיבים: כי תוואי הגדר הנוכחי אינו נובע משיקולים בטחוניים, אלא שיקולים התנחלותיים הם שסייעו בעיצובו. רק בשל כך ברור שהוא אינו חוקי ואינו עומד בתנאים כפי שעוצבו בעבר על ידי בית המשפט הנכבד.

22. במקרה דנא נלווית לתופעה בזויה זו כפי שהתגלתה במהלך הדיונים גם פגיעה קשה ביותר בזכויותיהם של העותרים ושל תושבי הכפרים הפלסטינים עליהם הוקמה הגדר ואת שטחם היא כולאת. לצערנו, ניכר כי דברים אלו אינם עומדים לנגד עיני המשיבים, ההופכים שוב ושוב את שעון החול, ללא כל מועד מוגדר בו יתחילו בבניית תוואי הגדר החדש, וגם כאשר ניתנם מועדים, המשיבים אינם עומדים בהם, וניכר כי אפילו כוחם תש להם להמשיך לזרות את החול בעיני העותרים, עת אפילו לא כיבדו את אלו בתשובות לפניויותיהם.

23. ודוק: אין המדובר בפעם הראשונה בה נוטלים לעצמם המשיבים חירות שלא לקיים החלטות של בית המשפט הנכבד בכל הנוגע למקטעי גדר ההפרדה אשר נפסלו בעבר על ידי בית המשפט. כך היה גם בעתירה בבג"ץ 1748/06, **סאמי אסמאעיל זאמל קיסיה, ראש עיריית דאהריה ואח' נגד מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית ואח'**, עת לא עמדה המדינה בתנאים שנקבעו על ידי בית המשפט להסרת גדר ההפרדה הנמוכה באזור דרום הר חברון, והעותרים נאלצו לשוב ולפנות לבית המשפט על מנת שזה יורה לה לקיים את הוראות פסק הדין.

24. בהחלטתו בעניין בג"ץ 1748/06 לעיל, קבע בית המשפט את הדברים הבאים:

5. המדינה נצטוותה להסיר את המכשול בתוך שישה חודשים מיום מתן פסק הדין. פרק הזמן שניתן לביצוע הצו נועד לאפשר למדינה להיערך לחלופה מתאימה ברוח העקרונות שנקבעו בפסק הדין. בית המשפט הורה למשיבים להסיר את המכשול ונמנע מלקבוע את החלופה ההולמת כדי שהמשיבים יוכלו להפעיל את שיקול דעתם לבחירת מכשול חדש הפוגע במידה פחותה יותר בתושבים המקומיים. הנה התברר, כי המדינה המתינה משך כל תקופת הזמן שניתנה לה, נמנעה מלהסיר את המכשול ואף בחנה חלופה המבוססת על המכשול הקיים. מחילופי ההתכתבויות בין הצדדים ומן הטענות שנשמעו בפנינו, עולה כי באי-כוח המדינה ידעו שהעותרים אינם משלימים עם הניסיון לשנות את אופיו של המכשול הקיים ואף יש בדעתם לפנות בהליכים של בזיון בית המשפט. אף על פי כן, הוגשה לנו מטעם המדינה בקשה לדחיית הביצוע של פסק הדין רק בתום התקופה של שישה חודשים שניתנו למדינה כדי שהמכשול יוסר.

המדינה בחרה שלא למלא אתר צו בית המשפט ולבוא לפנינו לאחר תום התקופה בבקשה שמשמעותה שינוי פסק הדין. אין להשלים עם התנהגות זו. אנו מורים אפוא למדינה להסיר את המכשול, כפי שנצטוותה בפסק דינו של בית-משפט זה. "

ההחלטה בבג"ץ 1748/06, **סאמי אסמאעיל זאמל קיסיה, ראש עיריית דאהריה ואח' נגד מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית ואח'**, מיום 24.7.2007 מצ"ב לבקשה זו ומסומנת **כנספח י'**.

יצויין, כי הבקשה התקבלה תוך כדי חיוב המשיבים בהוצאות גבוהות במיוחד.

25. גם במקרה אחר, בו נתבקשו המשיבים לבטל את גדר ההפרדה באזור הכפר בלעין (בג"ץ 8414/05, **אחמד עיסא עבדאללה יאסין נגד ממשלת ישראל ואח'** – פרשת תוואי הגדר באדמות הכפר בלעין) נדרשה התערבותו של בית המשפט על מנת להביא את המשיבים להציג תוואי חלופי תחת התוואי שנפסל על ידי בית המשפט.

26. מכל אלו ומהתנהלות המשיבים עד כה בעתירה דנא, קשה להמלט מהרושם שהמשיבים דואגים להבהיר בכל צעד ושעל בהתנהלותם הקלוקלת, כי אין בנפשם למלא אחר הוראות פסקי הדין ואין ברצונם להביא לשינוי התוואי. ונזכור למי שרצה לשכוח – או חמור מזה: למי שרצה להשכיח – כי התוואי שנפסל על ידי בית המשפט אין מקורו בסיבות בטחוניות אלא מסיבות שהוסתרו מבית המשפט ומטרתן הייתה לממש את תכניות הרחבת ההתנחלות. הא ותו לא, ולביטחון אין כל קשר לתוואי זה.

27. משהודיעו העותרים למשיבים כי אין ברצונם לעתור כנגד התוואי החדש, חלף פרק זמן העולה על שנה. דבר לא נעשה. הגיעה העת לעשותו.

ד . ס י כ ו ם

28. עד היום, למעלה משנתיים ושלושה חודשים, נמנעו המשיבים מלקיים את הצו שהוציא מלפניו בית המשפט הנכבד ביום 15.6.2006, וזאת ללא כל הסבר ראוי. מנגד, העותרים נדרשים לבוא ולדרוש, ולכתוב ולהתחנן בפני המשיבים לדבר כה אלמנטרי – קיום הוראותיו של פסק דין של בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק של מדינת ישראל. בצר להם, נאלצים העותרים לנהוג כסיזיפוס ולגלגל את בקשותיהם ועתירותיהם במדרון המוביל לבית המשפט, בבקשה שיורה למשיבים לעשות את שהורה כבר בעבר.

29. התנהלות המשיבים הנה שערורייתית ומקוממת, זאת בייחוד לאור הנסיבות הייחודיות בהן ניתן פסק דין, ועל רקע המסכת העובדתית שהוסתרה בתחילה מבית המשפט, מסכת עובדתית אשר הוכיחה כי התוואי הנבחר כפי שבוצע לא נבע משיקולי ביטחון. כל יום שעובר ממשיך את הפגיעה האנושה בעותרים, באדמותיהם, בפרנסתם, בכבודם. כל יום שעובר מעמיק את הפגיעה האנושה בשלטון החוק, עת נמנעות רשויות המדינה מלקיים פסק דין שניתן להם על ידי הרשות השופטת העליונה במדינה ישראל. התנהגות זו, ראוי כי בית המשפט לא יכירנה.

30. לפיכך, אין אנו יכולים אלא לחזור על בקשתנו מבית המשפט הנכבד: להחזיר את המשיבים למסלול האחד והיחיד שקיים במדינה שוחרת שלטון חוק – מסלול של קיום צווים שיפוטניים ודקדוק בהם בקלה כבחמורה.

31. מכל הטעמים האלה, לא נותרה בידי העותרים כל ברירה אלא לפנות לבית המשפט הנכבד ולבקש כי יוציא מלפניו צו בהתאם לסמכותו לפי סעיף 6(1) לפקודת בזיון בית המשפט אשר מטרתו לכוף בקנס או במאסר על המשיבים לקיים את הצו המוחלט שהוצא על ידו ביום 4.9.2007 בתיק זה.

32. בית המשפט הנכבד מתבקש אף לחייב את המשיבים בהוצאות בקשה זו ובשכר טרחת עורך דין בתוספת מע"מ כחוק.

תאריך: _____

שלומי זכריה, עו"ד

מיכאל ספרד, עו"ד

ב"כ העותרים

Z:\Documents\cases\AzunII\AzunII-14-Bizayon.doc